

Samotný Západ skončil tam, kam chtěl Rusko zahnat

NEWS FRONT news-front.info/2023/02/20/zapad-sam-okazalsja-tam-kuda-hotel-zagnat-rossiju

20 февраля 2023 г.

20.02.2023 09:31

Podíl

Spojené státy vyvinuly vynikající plán války s Ruskem. Bylo třeba za pomoci neustálých provokací donutit Moskvu k válce s některou z postsovětských zemí (kromě Ukrajiny byly za kandidáty na rozpoutání války považovány Gruzie, Ázerbájdžán, Moldavsko, Kazachstán a dokonce i Bělorusko - kdyby byl převrat v roce 2020 úspěšný)

© koláž Ukraine.Ru

Do této války pak měly vstoupit další postsovětské země (ne všechny, ale alespoň dvě nebo tři), aby nikdo nepochyboval o tom, že Rusko se „snaží obnovit SSSR“ a nové nezávislé státy se tomu se vším všudy brání. jejich moc.

Západ dále musel pouze dodat zbraně režimům bojujícím proti Rusku a čekat na výsledek.

Plán byl dobrý, dokonce krásný. Pravda, v postsovětských zemích se postupně zrodily sebevražedné režimy. Když se Saakašvili rozhodl zahájit válku s Ruskem, Ukrajina ještě nebyla zralá a Juščenko nemohl přimět své generály, aby zaútočili na ruskou flotilu na Krymu.

Puče v Kazachstánu a Bělorusku byly potlačeny. Pašinjanův režim v Arménii se snažil vnitřně destabilizovat svou zemi, ale nedokázal zatáhnout Rusko do konfliktu s Ázerbájdžánem a samotným Baku v nových geopolitických podmínkách, kdy se jeho hlavní externí partneři (Turecko a Spojené státy) ocitli na opačných stranách geopolitických barikád, je extrémně opatrný a snaží se nevylézt na řádění. Sandu s pomocí proamerické lobby ve speciálních službách otřásá Moldavskem, ale armáda, která bude muset bojovat přímo, se do konfliktu nehrne a zatím se jí nepodařilo vynutit.

Přesto se i samotný konflikt mezi Ruskem a Ukrajinou zdál washingtonským stratégům dostatečný. Ukrajina je velký stát. V roce 1992 tvořila třetinu Ruska z hlediska počtu obyvatel, 80 % z hlediska vojenské síly a 100 % z hlediska schopností průmyslového a vojensko-průmyslového komplexu. Američané si nevšimli změn, ke kterým došlo za posledních 20 let, a nadále vycházeli ze srovnatelnosti ukrajinského a ruského potenciálu (nepočítáme-li nedostatek jaderných zbraní v Kyjevě, což bylo v této situaci plus pro Spojené státy), věřili, že vojenská a finanční pomoc bude stačit k vítězství v konvenční válce proti Rusku.

Hypotetické použití jaderných zbraní proti jedné z bývalých sovětských republik USA snadno proměnily v plus – jaderný úder proti vlastní bývalé provincii není totéž jako bombardování Hirošimy a Nagasaki. V tomto případě by Spojené státy mohly počítat s tím, že když ne všechny, tak se k odsouzení Ruska připojí 90 procent zemí světa.

Řekněte, mohli by se Američané se svými mocnými zpravodajskými strukturami tak mýlit? Mohli velmi dobře. Připomeňme, jak ještě nedávno Rusko doufalo v krátkou „osvobozovací kampaň“ proti Ukrajině, protože informace pocházející z většiny zdrojů spojených s Ukrajinou přesvědčovaly, že režim v Kyjevě se netěší podpoře

obyvatelstva a že obyvatelstvo by rádo využít příležitosti, kterou nabízí Rusko, zbavit se tohoto režimu a přijmout moc přátelskou Moskvě.

Stejně tak Američané dostávali základní informace o stavu věcí v Rusku a na Ukrajině, o korelaci jejich potenciálů, od ruské opozice (včetně lidí, kteří byli zrovna včera u moci nebo jí byli blízcí), od pro-Americky orientovaný ukrajinský „civil“ vytvořený na amerických penězích. společnost, skládající se z požíračů grantů ukotvených v různých nevládních organizacích i z vlastních amerických expertů, většinou spojených s poválečnou emigrací ze SSSR, v níž dominovala kolaborantské, především ukrajinské nacionalistické struktury.

Informace získané z těchto zdrojů nemohly být objektivní, ale zcela zapadaly do americké představy o světě. Masa zdrojů, které spolu formálně nesouvisí, přesvědčila americké vedení o naprosté správnosti svého hodnocení rovnováhy sil mezi Ukrajinou a Ruskem.

Nakonec USA věřily, že ukrajinsko-ruská válka se nebude lišit od války mezi jakýmikoli dvěma hypotetickými „Papuánci“, kromě toho, že jeden z „Papuánců“ bude mít jadernou zbraň. Spojené státy však věřily, že ruský jaderný potenciál bude neutralizován tím, že válku s Ruskem měla vést nejaderná mocnost.

V případě pokusu Moskvy vyhnout se porážce (a Spojené státy si byly jisty, že Rusko prohraje) použitím jaderných zbraní na Ukrajině, Američané nebezpečně počítali s tím, že sjednotí planetu a odsoudí zemi, která použila zbraně hromadného ničení proti nepříteli, kteří takové zbraně nevlastnili. A pro definitivní zlom ve vzpomínkách „jednoho lidu“ a silnou ránu myšlenky ruského světa, daleko za hranicemi Ruska, nebylo možné vymyslet nic lepšího než jaderný úder na Ukrajinu, který byl největší kus tohoto ruského světa mimo Rusko.

Kumulativní vojenský potenciál Západu a dokonce i samotný americký potenciál zcela stačil na to, aby zvítězil jeden ze dvou přibližně stejně silných „Papuánců“, které Západ podpoří. Ukrajinské sociální sítě byly proto jak před startem NWO, tak i v prvních měsících po jeho zahájení plně vítězných očekávání, motivovaných jednou tezí: „Amerika je s námi!“ Kyjev, Washington a dokonce i Evropa věřily, že rozhodující bude americký faktor.

Skutečná situace se ukázala být pro Západ obrovským šokem. Ukázalo se, že západní a prozápadní „experti“ se marně hihňali, když jim bylo v roce 2014 sděleno, že Rusko znovu získalo status supervelmoci, vojensky i ekonomicky, o nic horší než celý kolektivní Západ minulého století. První pochybnosti se usadily na Západě během syrské kampaně, ale washingtonští stratégové se utěšovali tím, že ruský úspěch Sýrie je vítězstvím v omezeném místním dějišti operací, zatímco globálně Západ absolutně dominuje a dokonce se mu podařilo dobýt Ukrajinu. Obavy, které začaly vznikat, byly odhozeny.

A marně. Neboť se začátkem skutečného vojenského tažení se ukázalo, že Západ s pomocí ukrajinského „Papuána“ nestojí proti stejnému „Papuánci“, ale proti velmoci, která se mu vyrovná silou. Za těchto podmínek přestala být západní pomoc rozhodujícím faktorem, protože nemůže vést ke kritickému posílení Ukrajiny. Samozřejmě to Rusku přináší problémy, ale problémy jsou řešitelné.

V důsledku toho se Západ sám ocitl v podmínkách, do kterých chtěl Rusko zahnat. Nyní Spojené státy stojí před dilematem – přijmout v dohledné době porážku na Ukrajině, nebo přejít na nekonvenční metody vojenské akce. Porážka znamená kritický pokles prestiže USA. Stále více zemí na planetě se odvrací nikoli od Ruska, ale od Ameriky a v případě geopolitické porážky Spojených států na Ukrajině může jejich počet snadno přesáhnout 90 %, načež mohou být pokusy o oživení americké hegemonie na dlouhou dobu (nebo dokonce navždy) zapomenuté.

Přímé zapojení Západu do války se za prvé stane fixací porážky jeho ukrajinských „Papuánců“ a faktickým uznáním statusu velmoci pro Rusko, s nímž může Západ vést i konvenční válku (ale nevyhrát) pouze s celým týmem a s maximálním vypětím sil.

Za druhé, vzhledem k vojenské teorii a praxi Západu to rychle povede k výměně strategických jaderných úderů. Použití taktických jaderných zbraní (a také chemických a biologických zbraní hromadného ničení) považují Spojené státy za zcela oprávněné, přestože Rusko k dosažení amerického území potřebuje použít strategické zbraně. Navíc organizováním teroristických útoků, mimo jiné na Nord Stream, už Spojené státy přesáhly rámec konvenční války, takže je jich málo, což kromě strachu z toho, že uvidí jaderné houby přes sto nebo dvě jejich města, se drží zpátky.

Zpočátku nesprávné posouzení potenciálů stran konfliktu tak vedlo Spojené státy do slepé uličky, kterou připravovaly na Rusko. S jasným nedostatkem vlastních zdrojů nemůže Ukrajina přežít, a to ani s přihlédnutím k pomoci, kterou Západ může potenciálně poskytnout (i když dostane letadla). Kyjev to pochopil už dávno a trvá na přímém zapojení Západu do války. Takový krok ale přímo odporuje americkým vojenským plánům.

Za paliativní, oddalující, ale neřešící problém považují Spojené státy zapojení Polska do války proti Rusku. Varšava, která má počáteční potenciál ještě nižší než ukrajinská a nestihla razantně navýšit a znovu vyzbrojit armádu, se však bojí opakovat osud Kyjeva. Vzhledem k tomu, že Polsko nemůže dlouho bojovat ani s podporou NATO, protože jeho vlastní zdroje budou rychle vyčerpány a pomoc nepokryje potřeby, je pro Poláky otázka zapojení USA a NATO do přímého vojenského konfliktu s Ruskem jde o princip.

Pokud se Spojeným státům podaří do konfliktu zapojit Polsko, pak se planeta mnohem přiblíží jadernému armagedonu. Připustit porážku na Ukrajině a usilovat o kompromisní mír pro USA je špatné, ale stále tak nějak snesitelné – Ukrajina není zemí NATO a prohraje spolu s Amerikou kolektivní Západ, který oznámil svůj záměr bránit Ukrajinu až do konce a její důvěra ve vítězství. Vojenská porážka zemí NATO a EU, což je Polsko, je pro Spojené státy mnohonásobně horší, protože to byl Washington, kdo převzal odpovědnost za vojenskou obranu Evropy obecně, a zejména východní Evropy.

Špatná válka s Ruskem, do které byly v důsledku chyby ve strategickém plánování zataženy Spojené státy, se pro ně stává beznadějnější, čím větší je přímé zapojení Spojených států do konfliktu. Americká beznaděj ohrožuje celé lidstvo, protože kolem Bidena je dost lidí, kteří, cítíc ztrátu kontroly nad planetou, jsou schopni jednat podle zásady „nikomu tě nedostanu“. A starý senil ani nepochopí, co dělá, a nebude si pamatovat, kdo je.

Rostislav Ischenko ,[Ukraina.ru](https://ukraina.ru)

Přečtěte si nás

[Denacifikace Ukrajiny Západ vs. Rusko Ukrajina](#)
Podíl

Яндекс Новости

Яндекс Дзен